

Sygn. akt VI U 42/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 czerwca 2019 roku

Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi - Południe w Warszawie VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący SSR Małgorzata Kryńska-Mozolewska

Protokolant starszy protokolant sądowy Lena Fremmel

po rozpoznaniu w dniu 28 maja 2019 roku w Warszawie

na rozprawie

sprawy z odwołania M. D.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W.

z dnia 21 listopada 2017r. znak: 450000/601/552460/2017-ZAS

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W.

z udziałem zainteresowanego SP ZOZ PM w J.

o zasiłek chorobowy

orzeka:

- 1) oddala odwołanie;
- 2) zasądza od M. D. na rzecz Zakładu Ubezpieczeń Społecznych II Oddziału w W. kwotę 180,00 zł (sto osiemdziesiąt złotych 00/100) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego;
- 3) zasądza od M. D. na rzecz SP ZOZ PM w J. kwotę 180,00 zł (sto osiemdziesiąt złotych 00/100) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sygn. akt VI U 42/18

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 21 listopada 2017r., znak (...) - (...) Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W. odmówił M. D. prawa do zasiłku chorobowego za okres od 13 października 2017r. do 30 października 2017r.

W uzasadnieniu decyzji organ rentowy wskazał, że lekarz leczący w zaświadczeniu lekarskim orzekł, iż odwołująca jest niezdolna do pracy w okresie od 1 października 2017r. do 30 października 2017r. W dniu 12 października 2017r. lekarz orzecznik ZUS po analizie dokumentacji medycznej i po przeprowadzeniu badania orzekł, że niezdolność do pracy ustała z dniem 12 października 2017r.

(decyzja – a/r)

M. D. wniosła odwołanie od powyższej decyzji, zaskarżając ją w całości i wnosząc o przyznanie jej zasiłku chorobowego za okres od 13 października 2017r. do 30 października 2017r.

Uzasadniając swoje stanowisko wskazała, że niezdolność do pracy w okresie od 1 października 2017r. do 30 października 2017r. powstała w związku z mobbingiem, a kontrola zwolnienia lekarskiego została przeprowadzona na skutek interwencji byłego pracodawcy ubezpieczonej. Odwołująca została zbadana przez lekarza orzecznika pobieżnie oraz niezgodnie ze wskazaniami sztuki lekarskiej.

(odwołanie – k. 1)

Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W. w odpowiedzi na odwołanie wniósł o jego oddalenie, przytaczając argumentację zawartą w uzasadnieniu wydanej decyzji, jednocześnie wnosząc o zasądzenie kosztów postępowania.

(odpowiedź na odwołanie – k. 3)

Zainteresowany SP ZOZ Przychodnia Miejska w J. pismem z dnia 11 września 2018r. złożył oświadczenie o przystąpieniu do postępowania, jednocześnie wskazując że popiera stanowisko wyrażone przez organ rentowy i wniósł o oddalenie odwołania. Dodatkowo wniósł o zasądzenie na jego rzecz kosztów postępowania.

(pismo procesowe zainteresowanego – k. 47-48, 69-72)

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

M. D. była pracownikiem SP ZOZ Przychodni Miejskiej w J. w okresie od listopada 2015r. do 31 października 2017r. Z końcem września 2017r., po prawie 6 miesięcznej nieobecności spowodowanej chorobą, odwołująca złożyła pismo informujące, że rozwiązuje umowę o pracę.

(okoliczność bezsporna)

M. D. leczyła się w (...) od 22 maja 2017r. Wówczas rozpoznano u niej zaburzenia lękowo-depresyjne mieszane. Odwołująca skarżyła się na stresującą sytuację w pracy, pogorszenie samopoczucia, zaobserwowano u niej obniżenie nastroju, drażliwość, problemy z mobilizacją.

Od maja 2017r. odwołująca przebywała na zwolnieniu lekarskim przez około 6 miesięcy.

Przez kilkanaście lat pracowała zawodowo, obecnie jest zatrudniona w przychodni. Nie jest osobą uzależnioną od alkoholu, ani narkotyków.

(dowód: opinia biegłego psychiatry – k. 14-15; zeznania odwołującej – nagranie rozprawy z 28 maja 2019r. od 00:03:21 do 00:16:31)

M. D. nie cierpi na chorobę psychiczną, ani na upośledzenie umysłowe. Stwierdzono u niej przebyte zaburzenia adaptacyjne. Nie stwierdzono objawów wskazujących na cechy organicznego uszkodzenia ośrodkowego układu nerwowego, nie stwierdzono osłabienia funkcji poznawczych w zakresie pamięci, kojarzenia faktów, umiejscawiania zdarzeń w czasie, wnioskowania, uogólniania.

Do lipca 2017r. stosowano u odwołującej jedynie lek uspokajający (S.), później włączono niewielkie dawki leków przeciwdepresyjnych, była kierowana do psychologa. Nie była hospitalizowana psychiatrycznie.

(dowód: opinia biegłego psychiatry – k. 14-15; opinia uzupełniająca biegłego psychiatry – k. 29; druga opinia uzupełniająca - k. 88)

W dniu 2 października 2017r. odwołująca miała powrócić do pracy po dłuższej nieobecności spowodowanej usprawiedliwioną nieobecnością wywołaną chorobą. Jednakże z uwagi na gorsze samopoczucie nie poszła do pracy,

o czym telefonicznie poinformowała pracodawcę. Tego samego dnia miała zamiar pójść do psychiatry, który w tym czasie przebywał na urlopie. Dopiero po powrocie lekarza z urlopu, tj. w dniu 9 października 2017r. odwołująca otrzymała poradę psychiatryczną, leki oraz zwolnienie lekarskie na okres od 2 października 2017r. do dnia 30 października 2017r. W tym czasie pracodawca zwrócił się do organu rentowego z wnioskiem o kontrolę prawidłowości zwolnienia lekarskiego.

W dniu 12 października 2017r. lekarz orzecznik ZUS po analizie dokumentacji medycznej i po przeprowadzeniu badania orzekł, że niezdolność do pracy ustała z dniem 12 października 2017r.

(dowód: opinia biegłego psychiatry – k. 14-15; opinia uzupełniająca biegłego psychiatry – k. 29; druga opinia uzupełniająca - k. 88)

Po badaniu przez lekarza orzecznika ZUS odwołująca nie zgłaszała się do psychiatry. W listopadzie 2017r. zaprzestała przyjmowanie leku uspokajającego (S.). Ponownie zaczęła go pobierać w lutym 2018r. Dolegliwości, na które cierpiała odwołująca w trakcie leczenia były uwarunkowane sytuacyjnie, nie miały dużego natężenia. Obecnie jej stan psychiczny jest wyrównany.

Dolegliwości nie ograniczały jej codziennego funkcjonowania, po ok. 1,5 miesiąca odwołująca rozpoczęła kolejną pracę w podobnej branży.

W okresie od 13 października 2017r. do 30 października 2017r. odwołująca była zdolna do pracy.

(dowód: opinia biegłego psychiatry – k. 14-15; opinia uzupełniająca biegłego psychiatry – k. 29; druga opinia uzupełniająca - k. 88)

Powyższy stan faktyczny w sprawie Sąd ustalił na podstawie powołanych dowodów z dokumentów, których autentyczność nie była kwestionowana przez żadną ze stron, a także na podstawie zeznań odwołującej.

Nadto Sąd dokonał ustaleń faktycznych w oparciu o wydane w sprawie opinie biegłego (opinia pisemna oraz opinie uzupełniające). Zdaniem Sądu opinie zostały wydane w sposób rzetelny i przekonujący, w oparciu o analizę zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, dokumentacji medycznej, a także badania odwołującej.

Co prawda w toku postępowania odwołująca zgłosiła zarzuty do opinii biegłego psychiatry B. P., podnosząc że badanie zostało przeprowadzone na podstawie zbyt ogólnego wywiadu, zebranego w pośpiechu. Ustosunkowując się do zarzutów odwołującej, biegły podtrzymał wnioski w niej zawarte, dowodząc że prawidłowo sporządzona opinia sąдово-psychiatryczna powinna zawierać informacje dotyczące anamnezy osoby badanej, a także informacje dotyczące aktualnej sytuacji, a nadto powinno zawierać odpowiedź na tezę Sądu, co też zostało zawarte w opinii. Uściśliła ponadto, że badanie sądowo-psychiatryczne trwało standardowo ok. 20-30 min i zostało przeprowadzone z całą starannością i dokładnością. Zdaniem Sądu brak jest jakichkolwiek podstaw by odmówić wiarygodności wydanej w sprawie opinii przez biegłego sądowego z zakresu psychiatrii.

Mając powyższe na uwadze, Sąd oddalił wniosek pełnomocnika odwołującej o dopuszczenie dowodu z opinii kolejnego biegłego.

Odnosząc się do zeznań odwołującej Sąd wyjaśnia, że w znacznej mierze sprowadzały się do kwestionowania opinii biegłego, a także orzeczenia lekarza orzecznika ZUS, które Sąd uznał za bezpodstawne i nieuzasadnione. Zeznania odwołującej stanowiły podstawę ustaleń faktycznych jedynie w zakresie w jakim znalazły potwierdzenie w pozostałym zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym.

Sąd zważył, co następuje:

Przedmiotem rozpoznania niniejszej sprawy była zasadność odwołania od decyzji z dnia 21 listopada 2017r., na mocy której organ rentowy odmówił M. D. prawa do zasiłku chorobowego, powołując się na odzyskanie przez odwołującą zdolności do pracy.

W myśl art. 59 ust. 1, 2, 3 i 4 ustawy z dnia 25 czerwca 1999r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa, prawidłowość orzekania o czasowej niezdolności do pracy z powodu choroby oraz wystawiania zaświadczeń lekarskich podlega kontroli, którą wykonują lekarze orzecznicy Zakładu Ubezpieczeń Społecznych. W celu kontroli lekarz orzecznik Zakładu Ubezpieczeń Społecznych może:

1) przeprowadzić badanie lekarskie ubezpieczonego:

a) w wyznaczonym miejscu,

b) w miejscu jego pobytu;

2) skierować ubezpieczonego na badanie specjalistyczne przez lekarza konsultanta Zakładu Ubezpieczeń Społecznych;

3) zażądać od wystawiającego zaświadczenie lekarskie udostępnienia dokumentacji medycznej dotyczącej ubezpieczonego stanowiącej podstawę wydania zaświadczenia lekarskiego lub udzielenia wyjaśnień i informacji w sprawie;

4) zlecić wykonanie badań pomocniczych w wyznaczonym terminie.

Ubezpieczony jest obowiązany udostępnić posiadaną dokumentację medyczną.

W myśl art. 59 ust. 7 i 8 ww. ustawy jeżeli po analizie dokumentacji medycznej i po przeprowadzeniu badania ubezpieczonego lekarz orzecznik Zakładu Ubezpieczeń Społecznych określi wcześniejszą datę ustania niezdolności do pracy niż orzeczona w zaświadczeniu lekarskim, za okres od tej daty zaświadczenie lekarskie traci ważność. W przypadkach, o których mowa w ust. 7, lekarz orzecznik Zakładu Ubezpieczeń Społecznych wystawia zaświadczenie, które jest traktowane na równi z zaświadczeniem stwierdzającym brak przeciwwskazań do pracy na określonym stanowisku, wydanym w myśl art. 229 § 4 k.p.

Mając na uwadze powyższe wskazać należy, że w dniu 12 października 2017r. lekarz orzecznik ZUS dokonał kontroli stanu zdrowia ubezpieczonej, podczas której ustalił, że niezdolność do pracy ubezpieczonej ustała w dniu 12 października 2017r. i aktualnie ubezpieczona jest zdolna do pracy.

W tym stanie rzeczy, rolą Sądu było ustalenie czy w okresie spornym, tj. od dnia 13 października 2017r. do dnia 30 października 2017r. ubezpieczona była nadal niezdolna do pracy. Ubezpieczona bowiem konsekwentnie stała na stanowisku, że w spornym okresie w dalszym ciągu pozostawała niezdolna do pracy, wobec czego stanowisko lekarza orzecznika jest bezpodstawne.

Celem ustalenia czy odwołująca w okresie od dnia 13 października 2017r. do dnia 30 października 2017r. była nadal niezdolna do pracy, Sąd powołał dowód z opinii biegłego sądowego z zakresu psychiatrii.

Po analizie dokumentacji medycznej i po przeprowadzeniu badania odwołującej biegły sądowy z zakresu psychiatrii wskazał, iż M. D. nie cierpi na chorobę psychiczną, ani na upośledzenie umysłowe. Stwierdzono u niej przebyte zaburzenia adaptacyjne. Nie stwierdzono objawów wskazujących na cechy organicznego uszkodzenia ośrodkowego układu nerwowego, nie stwierdzono osłabienia funkcji poznawczych w zakresie pamięci, kojarzenia faktów, umiejscawiania zdarzeń w czasie, wnioskowania, uogólniania. Do lipca 2017r. stosowano u odwołującej jedynie lek uspokajający (S.), później włączono niewielkie dawki leków przeciwdepresyjnych, była kierowana do psychologa. Nie była hospitalizowana psychiatrycznie. Dolegliwości, na które cierpiała odwołująca w trakcie leczenia były uwarunkowane sytuacyjnie, nie miały dużego natężenia. Obecnie jej stan psychiczny jest wyrównany. Dolegliwości nie ograniczały jej codziennego funkcjonowania, po ok. 1,5 miesiąca odwołująca rozpoczęła kolejną pracę w podobnej

branży. Wobec powyższego biegły orzekł, iż w okresie od 13 października 2017r. do 30 października 2017r. odwołująca była zdolna do pracy.

Strona odwołująca kwestionowała wydaną w sprawie opinię biegłego, podnosząc, że została wydana na podstawie zbyt ogólnego wywiadu, zebranego w pośpiechu. Do powyższych zarzutów biegła odniosła się w opinii uzupełniającej, wskazując, że badanie sądowo-psychiatryczne trwało standardowo ok. 20-30 min i zostało przeprowadzone z całą starannością i dokładnością, a nadto opinia została wydana po wnikliwej analizie przedstawionej przez odwołującą dokumentacji medycznej. Opinia nie była natomiast kwestionowana przez organ rentowy, ani zainteresowanego. Zdaniem Sądu brak jest jakichkolwiek podstaw by odmówić wiarygodności wydanej w sprawie opinii przez biegłego sądowego z zakresu psychiatrii.

Opinia biegłego podlega - jak inne dowody - ocenie według art. 233 § 1 k.p.c., lecz odróżniają ją szczególne kryteria oceny. Stanowią je zgodność z zasadami logiki i wiedzy powszechnej, poziom wiedzy biegłego, podstawy teoretyczne opinii, sposób motywowania oraz stopień stanowczości wyrażonych w niej wniosków. Przedmiotem opinii biegłego nie jest przedstawienie faktów, lecz ich ocena na podstawie wiedzy fachowej (wiadomości specjalnych). Przy ocenie opinii biegłego lekarza Sąd nie może zająć stanowiska odmiennego, niż wyrażone w tej opinii, na podstawie własnej oceny stanu faktycznego (wyrok SN z 1987.10.13, II URN 228/87, (...)). Z istoty i celu dowodu z opinii biegłego wynika przy tym, że jeśli rozstrzygnięcie sprawy wymaga wiadomości specjalnych, dowód z opinii biegłych jest konieczny. W takim wypadku Sąd nie może poczynić ustaleń sprzecznych z opinią biegłego, jeżeli jest ona prawidłowa i jeżeli odmienne ustalenia nie mają oparcia w pozostałym materiale dowodowym.

W niniejszej sprawie biegły psychiatra wydał kategorię opinię w zakresie stwierdzenia, że w okresie od dnia 13 października 2017r. do 30 października 2017r. odwołująca nie była niezdolna do pracy. Sąd nie dopatrył się przesłanek podważających prawidłowość opinii.

W konsekwencji tych rozważań Sąd doszedł do przekonania że w okresie objętym sporem, tj. od dnia 13 października 2017r. do 30 października 2017r. odwołująca nie była czasowo niezdolna do pracy, co jest podstawową przesłanką przyznania zasiłku chorobowego w rozumieniu art. 6 ust. 1 cyt. wyżej ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r.

Mając na uwadze powyższe Sąd uznał, iż brak jest podstaw do zmiany zaskarżonej decyzji, w oparciu o treść art. 6 ust. 1 cyt. wyżej ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. i na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c., odwołanie oddalił.

W kwestii kosztów postępowania Sąd orzekł na podstawie art. 98 k.p.c. oraz rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z 2018r., poz. 265), zasądając na rzecz Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, a także zainteresowanego SP ZOZ PM w J. kwoty po 180,00 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego na podstawie § 9 ust. 2 ww. rozporządzenia.

ZARZĄDZENIE

1. (...)